

Handelingen 2: 40-47: “Ze bleven trouw...”. – Viering HA.

Orde van dienst:

Welkom

Intro project “Inpakken en weggeven”.

Votum en zegengroet

Psalm 36: 2

Wet

Psalm 32: 1

Gebed

Kinderen: Vuurtoren.

GK 23 “Uw Woord is een lamp voor mijn voet”

Schriftlezing: Handelingen 2: 37-47

Nieuw Liedboek 936 “Luister naar de wind”

Tekst: Handelingen 2: 42

Preek

Psalm 16: 1

Formulier HA:

Zingen tijdens het klaarmaken: “Aan uw tafel” van Sela

Zingen tijdens de viering: GK 70 Gij dienaars van Hem

Koraal

Psalm 103: 1-5

GK 119: 1, 2

Dankgebed

Collecte

GK 69 U, heilig Godslam...

Zegen.

Voor de dienst:

Over een paar weken beginnen met een bescheiden project: “Inpakken en weggeven”.

In het kerkblad kunt u daar al over lezen.

Het gaat over de belangrijke vraag hoe we zoekers kunnen helpen om het evangelie over Jezus te leren kennen en hoe we hen een plek kunnen geven in de gemeente.

Hoe kunnen we het evangelie zó inpakken, zó verwoorden, zó doorgeven, dat het een geschenk is voor mensen om ons heen?

En dan vooral: hoe doen we dat als gemeente?

Dus niet alleen een paar mensen, die het leuk vinden om met anderen over het geloof te praten. Als gemeente.

Hoe zijn we als gemeente een licht op een berg?

Kinderen: Vuurtoren.

Voor de Bijbellezing:

Op de Pinksterdag wordt de Heilige Geest uitgestort. En die legt vuur in de harten van de leerlingen en geeft hen woorden in de mond. Petrus legt in een lange preek uit wat er aan het gebeuren is. Spreekt vol vuur over de kruisiging en de opstanding van Jezus.

Na die preek komen er die eerste dag 3000 mensen tot geloof. 3000!!!

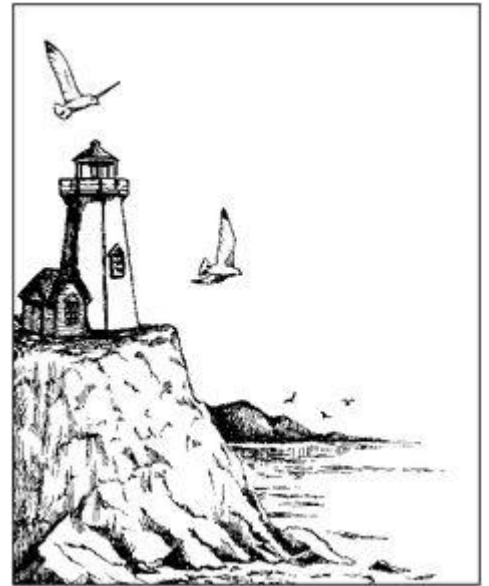
En daarna komen er elke dag weer mensen tot geloof en voegen zich bij de gemeente.

Elke dag!!

Hoe kon dat?

Wat kunnen wij daarvan leren?

We gaan vanmorgen eens kijken naar het begin.

Preek:

Donderdag was Shamila uit India op het Journaal.
Shamila is pas 14 jaar, maar al 7 maanden zwanger.
Dat noemen we een kindhuwelijk. Dat gebeurt veel in India.
Zij zegt zelf: "Ik dacht dat ik nog een tijd kon spelen en lachen, maar dat kan niet meer".
Ze is uitgehuwelijkt, verkocht, door haar ouders. Uit armoede. Omdat het maar een meisje is.
In Azië is er vaak abortus als het een meisje blijkt te zijn.
Zo gaat dat: het is een meisje en daar heb je niets aan.
Alleen goed om zonen te baren.
Of te laten werken in de seksindustrie.
Het is het jaar 2016.

Zo was het ook al in de Romeinse tijd.
Meisjes waren onbelangrijk. Nutteloos.
Volgens een wet van Romulus van Rome moest een vader alle jongentjes in zijn gezin grootbrengen. Van de meisjes alleen het eerste meisje. De anderen mocht hij buiten achterlaten. Gedumpte.
Net zoals vrouwen toen bezit van de man waren. Vaak vernederd. Geslagen. Gebruikt.
Of weduwen: ze moest zo snel mogelijk weer trouwen.
Zodat een man weer voor haar kon zorgen en betalen. En als ze dan weer trouwden, dan verviel al hun bezit aan die nieuwe man.

In de christelijke gemeente gebeurde dit niet meer.
Zoals Jezus respect voor vrouwen had, met hen sprak, hen bevrijdde, zo waren zijn leerlingen ook. Vrouwen en meisjes waren veilig in het christelijk geloof. Ze trouwden pas rond hun 18^e. Het was voor vrouwen dus erg aantrekkelijk om christen te worden.
Zo zorgde de christenen ook voor armen en zieken en vluchtelingen.

Moet je je ook dit eens voorstellen: wij zijn eraan gewend, dat er in de kerk geen verschillen zijn. De makelaar zit naast de fietsenmaker. De arts naast het meisje, dat op het VMBO zit. De leraar naast het kassameisje. De weduwe naast de jongen van groep 6.

Maar in de tijd van de apostelen was dat heel anders.
Daar gold status. Eer. Bestuurders gingen niet om met armen. Rijken niet met slaven. En zeker niet met je vijand. Vergeving was schaars en wraak heel gewoon.
Maar in die eerste gemeenten zat alles opeens bij elkaar! Mensen van allerlei rang en kleur. En kijk eens wat ze deden met hun bezit: rijken verkochten akkers en dure kleren en gaven het geld aan de armen.

Ziet u hoe aantrekkelijk het was om christen te worden?
Het was een totaal andere cultuur.
Naastenliefde in plaats van zelfzucht en trots.
De mensen die dit zagen konden hun ogen niet geloven! Het was lente in de kerk.

*****

Hoe kon dat? Wat voor grote krachten gingen daarachter schuil?
Want een tollenaar, die alles weggeeft, ja, dat was niet normaal!
Moet u zich ook de blijdschap eens voorstellen, de verwondering: "Heb je het al gehoord? De rijke Janus heeft ons twee zakken meel gegeven en nieuwe kleren en hij laat ook het dak van ons huisje repareren!"
Hoe kon dat? Dat moest wel iets heel groots zijn!!?

Ja, en dat valt dan eigenlijk wat tegen.

In vers 42 staat: *“Ze bleven trouw aan het onderricht van de apostelen, vormden met elkaar een gemeenschap, braken het brood en wijdden zich aan het gebed.”*

Dat is het.

Ze bleven trouw.

Dat is het kernwoordje: “Trouw. Toewijding. Vasthouden’.

Ze wijden hun leven aan het evangelie van de apostelen, aan elkaar, aan Christus en gebed.

Ze bleven trouw.

Ze vormen een gemeenschap.

Zorgen voor de weduwen, de zieken en de zwakken.

En die gemeenschap zag je als ze samen het brood braken. Avondmaal vierden.

In hun gebed zochten zij als zwakke mensen kracht bij God.

Trouw.

Het klinkt allemaal zo klein. Helemaal niet opzienbarend.

Brood, Bijbel en bidden.

Geen grote festivals.

Geen grote podia met beroemde bands.

Het was veel eenvoudiger: ze lasen samen uit de Bijbel. Ze zorgden voor elkaar. Vierden het avondmaal. Ze kwamen samen om te bidden.

Daar leren wij van.

Want onze tijd is een tijd van kijkcijfers. Grote festivals. Goede sprekers.

Het wordt op TV en in films en op Internet allemaal heel goed verpakt. Anders verkoopt het niet. Het moet snel en groots zijn. En de klant is koning.

Dat is de lucht die we inademen.

En dat heeft invloed op de kerk.

Mensen zoeken kerken waar wat gebeurt! Met een podium. Een klinkend programma.

Bekende sprekers. Een show. Waar je wordt gepakt. Bediend.

Maar dat is niet de kracht van de kerk.

De kracht van de kerk is de trouw.

Niet wat je allemaal krijgen kunt, maar wat je te geven hebt.

Het is een plek van naastenliefde. Vergeving. Gesprekken in de binnenkamer. Van vergeving. Gebed voor elkaar. Hulp voor de zieke. Opzoeken van de gevangene.

Beschermen van de zwakke. Een familie voor vluchtelingen.

Een plek waar je elkaar opzoekt als je elkaar mist.

Trouw.

Dat lijkt heel klein.

Maar het is heel sterk.

Het is de trouw, die huwelijken sterk maakt.

Het is de trouw, die vriendschappen opbouwt.

Het is de trouwe zorg, waardoor kwetsbare orchideeën bloeien.

Het grote werk van de Geest gebeurt niet op het podium.

Het gebeurt achter de coulissen.

In de harten. In de huizen. In de liefde voor elkaar. Het zoeken van elkaar.

Ik hoor dat ook vaak in onze gemeente.

Een vrouw uit het AZC had een fiets nodig. En een echtpaar uit onze gemeente hebben toen een gloednieuwe fiets aan haar gegeven. Een vrouw uit het AZC had een laptop nodig. Ze krijgt zomaar een nieuwe. Deze week was ik bij een zuster uit onze gemeente. Ze was in het ziekenhuis geweest. Best wel zware operatie. Maar er werd voor haar gebeden. Ze kreeg bezoek. Stapels kaarten. En drie weken lang is er voor haar gekookt en werd het eten thuis gebracht. Ze was er vol van en heel erg blij. Ze voelde de gemeenschap.

Dit soort dingen hoor je vaak niet. Daar praat je ook niet over. Want dit doe je uit liefde. Niet om eer te ontvangen. Maar het gebeurt wel.

*****

Daar zit tenslotte nog iets achter.

Onze trouw wordt gevoed door de trouw van God.

Want er staat zo mooi: "ze bleven trouw aan het onderricht van de apostelen".

Dat klinkt ook weer wat schools en wat saai: onderricht.

Maar het gaat natuurlijk over Jezus.

Jezus die nooit het podium zocht. Nooit de sensatie of de roem van mensen.

Die juist al zijn heerlijkheid aflegde: Hij was in de hemel bij zijn Vader bekleed met grote glorie. Zoon van God. Gediend door tienduizenden engelen. Bekleed met macht: door Hem heeft God het universum geschapen.

Maar hij heeft zijn heerlijkheid afgelegd als een kleed. Is mens geworden als wij.

Hij heeft gedeeld in onze armoede, onze weerloosheid, onze pijn. Hij lag in een voerbak. Moest vluchten. Zwierf door het land. Genas de melaatse. Gaf hoop aan een gevallen vrouw. Stierf vol schande aan het kruis. Stond op uit de dood.

Die Jezus.

Zijn kracht was de trouw van God, die zijn schepping niet kon loslaten.

Trouw is mooi.

Misschien zeg je nu: 'Ja, maar die apostelen deden ook heel veel tekenen en wonderen. Dát was toch behoorlijk sensationeel! Als ik erbij zou staan als een melaatse opeens helemaal gezond werd of als een dode levend werd, ja, dan zou ik ook wel even gaan nadenken!'.
Dat is waar.

De tekenen en wonderen die de apostelen deden waren heel bijzonder.

Maar vergeet niet dat die tekenen door Jezus werden gegeven om het onderricht te ondersteunen. Om iets te laten zien van de macht van Jezus. Van de grootsheid van zijn Koninkrijk.

Die tekenen en wonderen onderstreepten het evangelie. De trouw van God.

Zoals ook het Avondmaal de trouw van God wil onderstrepen.

Een klein stukje brood en een klein slokje wijn tekenen een overweldigende werkelijkheid: God laat ons niet vallen!

Hij laat jou niet vallen.

Ook al worstel je met jezelf, val je jezelf elke dag tegen, ben je onzeker, hij laat je niet los.

Hij onderstreept zijn liefde voor jou.

Hij nodigt je uit voor zijn Koninkrijk.

Wat een geschenk, als je dát mag ontdekken.

Deze boodschap is de grote kracht van de kerk.

De Heilige Geest legt het in je hart, in je mond.

En jij mag het inpakken en weggeven.

Amen.